

This is an electronic reprint of the original article. This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

Rimmande bilderboksdebutant blåser liv i knepig genre

Österlund, Mia

Published in:
Hufvudstadsbladet

Published: 21/09/2023

Document Version
Accepted author manuscript

Document License
Publisher rights policy

[Link to publication](#)

Please cite the original version:

Österlund, M. (2023). Rimmande bilderboksdebutant blåser liv i knepig genre: [Recension av Martina Moliis-Mellberg och Sandra Manders I mitt lilla huvud]. *Hufvudstadsbladet*. <https://urn.fi/URN:NBN:fi-fe202401041304>

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Bilderboksdebutant blåser nytt liv i knepig genre

Moliis-Mellberg, Martina & Mander, Sanna, *I mitt lilla huvud. Rimliga och orimliga rim*, Schildts & Söderströms, 2023

Det har alltid varit lätt att kliva mellan att skriva för vuxna och för barn. Manövern är rentav ett signum för finlandssvensk litteratur. Tänk Topelius, Tove Jansson! Raden av växelbrukare i vår tid kan göras lång och vimlar av framstående författare: Hannele-Mikaela Taivassalo, Sanna Tahvanainen, Kaj Korkea-aho, Mia Franck, Malin Kivelä, Maria Turtchaninoff – bara för att nämna några. Nu kliver även Martina Moliis-Mellberg, hyllad poet och filmkritiker, in i raden. Rakt i den slitstarka rim- och ramsa-traditionen stövlar hon in med sin bilderbok *I mitt lilla huvud. Rimliga och orimliga rim*. Vad händer då en driven poet tar sig an bilderboksformatet? Och dessutom börjar rimma.

Rimmar finlandssvenskar mer?

För ett tag sedan ringde svenska tidningen *Vi läser* upp mej för att fråga varför just finlandssvenska bilderböcker rimmar så ofta. Det gör de måhända, vi har ju en livskraftig poesitradition, men jag föreslog våghalsigt att också bildberättandet kan ha en air av rim. Då Sanna Mander och Martina Moliis-Mellberg diktar tillsammans i ord och bild rimmar det. Samarbetet är av bästa snitt, sömlöst, snyggt. Onekligen är det svårt att rimma. Men tillsammans svingar de två sig över sådana hinder.

Elliot hämtas av sin storasyster vid skolan och tillsammans tar de sig hemåt genom staden, alltmedan han rimmar på allt han ser: ”Staden vimlar av möjliga rim/det gäller bara att ha hjärnan i trim”. Mellan storasyster och lillebror vecklar ett bekräftande, kreativt samtal ut sig, proppfullt av Lennart Hellsingsk vigör och förkärlek för udda ord. Rim lirkar fram lusten till språket och själva rimmandet stöts och blöt, blir till en metadiskussion om språk och litteratur.

Slapstick på spårvagnen

Sanna Mander är inte sen att brodera ut scenarierna. Hon fyller stadsbilden med rimmande skyltar, också lite språkligt tassiga och tungvrickande som ”Siw’s Livs”, med uppenbar känga till tendensen att anglifiera. Naturligt nog rimmar Ale på Sale i stadsvyn. Mander utviner klockren slapstick ur en scen i spårvagnen där: ”En nonchalant kontrollant stöter till en predikant som tappar sin proviant på en elegant liten tant”.

Mander, som belönats med prestigefyllda Rudolf Koivu-priset, har ett designmässigt uttryck, men får ut mycket av färg, form och kroppsspråk inom den stilart hon odlar. Detaljer som frisörens långa lugg och storasysters försjunkenhet i skärm och hörlurar är uppdaterade och välfångade. Texten strömmar som en böljande linje över uppslagen och skapar fin dynamik.

Läsaren lockas att rusa tillbaka in i boken

Syskonrelationen är en stor del av behållningen: ”Hur kan du ordet kalabalik” säger min syster förvånat./”Kan och kan, det är bara ett ord som jag har lånat”. Här finns så mycket att omfamna och gilla och gotta sig åt, både i ord och i bild. Ta bara den ljuvliga bilden på barnens mamma som dyker upp i slutet. Fiffigt nog har Elliots ryggsäck glömts på färden. Läsaren måste omedelbart bläddra tillbaka och kolla var han glömde den. Så slungas vi

tillbaka in i den lustfyllda läsningen. För det var ju ingen som ville att varken rimmen eller bilderna skulle ta slut.